

Annejet Rümke

“HELEN VANUIT RESPECT VOOR AUTONOMIE EN KARMA”

Vanaf haar vierde jaar al wilde ze arts worden. In verschillende omgevingen had Annejet Rümke (51) het medische vak uitgeoefend en besloten psychiater te worden. Toen ze een opleidingsplaats had gevonden, werd ze halverwege ziek; ze was toen 38. Ze besloot met het artsenvak te stoppen. Ze voelde zich niet meer thuis bij de destijds zo hiërarchische verhoudingen in de geneeskunde en de manier van omgaan tussen patiënten en artsen. Ze nam een mentorschap op zich in de scholingscursus antroposofie ‘om een horizontale werkhouding te leren’, maar kreeg na zes weken een hernia... Tijdens haar herstel, wekenlang plat op haar rug in de toen nog bestaande Zeylmankliniek, vroeg ze zich af: “Waarom heeft een engel mij deze rotschop gegeven?”. Het antwoord werd in die omgeving van levende antroposofische geneeskunst langzaam duidelijk: Annejet’s hart lag wél bij het artsenvak, mits een gelijkwaardige relatie tussen haar en haar patiënten mogelijk was en ze vanuit de ontmoeting en de antroposofie kon werken.

“Mijn streven is dat mensen vanuit hun innerlijke kracht in het leven kunnen staan. Het Ik van patiënten moet je als arts of therapeut steeds wekken, uitnodigen en niet in protocollen, regels of hiërarchie wegduwen. Begin jaren negentig ben ik samen met een aantal therapeuten een consultatief therapeuticum voor antroposofische geneeskunde begonnen op basis van autonomie van patiënten en de vrijheid van de arts-patiëntrelatie. Inmiddels ben ik betrokken bij een antroposofische polikliniek voor kinderen jeugdpsychiatrie in Amsterdam (de AAK). Hier werken we in een klein team op basis van de ontmoeting; de vraag die het kind en de ouders ons stellen. Kunstzinnige en bewegingstherapieën spelen daarbij een belangrijke rol, zoals ook in mijn therapiegroepen, cursussen en lessen.

Ook onderwijs is een rode draad in mijn leven. Aan therapeuten in binnen- en

buitenland geef ik trainingen over psychiatrie op basis van het antroposofische mensbeeld, werkend vanuit het hart. Theorie moet altijd verbonden worden met eigen levenservaring van de cursisten, pas als kennis verbonden is met het hart, kan die werkzaam zijn. Mijn boek *Verkenningen in de psychiatrie, een holistische benadering* draagt daarom het motto uit De Kleine Prins: ‘Alleen met het hart kan je werkelijk zien. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar.’ Ik heb veel praktijkvoorbeelden in het boek gebruikt, zodat mensen zich er in kunnen herkennen en respect voor de mens achter de ‘stoornis’ ontstaat. Ik vind het belangrijk dat kennis niet iets aan de buitenkant blijft, maar doorleefd wordt. Om die reden geef ik trainingen het liefst samen met een kunstzinnig therapeut en werken we daarbij in voorbereiding en tijdens de lessen intensief samen. We proberen daarbij om de innerlijke wijsheid van de deelnemers te activeren via de eigen levens- en werkervaringen. Ook vanuit mijn eigen biografie weet ik hoe belangrijk het is je werkelijk te kunnen verbinden met wat je doet en daardoor te kunnen werken vanuit innerlijke beelden. Ik probeer te werken vanuit mijn diepe respect voor de autonomie en het karma van de mens die ik ontmoet. Ik wil mensen stimuleren om vanuit hun kracht te leven en wil hen helpen zich met hun lot te verbinden in plaats van slachtoffer te worden van wat hen overkomt. Ik ben ervan overtuigd dat een goede arts of therapeut niet geneest vanuit de ‘kennislaag’ – hoezeer ik ook hecht aan studie en kennis – maar vanuit de laag van het etherlichaam, waar wezenlijke beelden en ervaringen leven. Als artsen en therapeuten van daaruit werken, krijg je een levende antroposofische geneeskunst.” ■

Arianne Collee

Binnenkort verschijnt bij Christoffor van Annejet Rümke het oefenboek *‘Als een feniks uit de as; herstel van burn-out’*.

